

въ чужбина, особено ние, като имаме предъ видъ прочути-
тѣ наши добродетели“.

И така, долу, въ низинитѣ на чистата народностъ, неза-
сегната отъ разлагашото влияние на Фенеръ, и горе, по вър-
ховетѣ на просвѣтеното и родолюбиво гражданство, пригър-
нало идеалитѣ на възраждането, Селимински вижда нѣщо
твърде утешително, като залогъ за преуспѣване на нацията.
Съ огледъ на толкова издигнати учители, лѣкари, писатели
и други общественици българи, проявили умъ и преданостъ
къмъ народното дѣло въ борбата по черковния въпросъ, той,
който вижда какъ защитницитѣ на патриаршията отстъпватъ
предъ ученостъ и красноречие на мнимитѣ „варвари“, ще изпо-
вѣдва съ гордостъ: „Нашитѣ учени надминаватъ инороднитѣ
по характеръ и честностъ, които сж скъпоценни и рѣдки ка-
чества“. Но такъвъ характеръ, колкото се отнася до борческа
доблестъ, проявяватъ и нѣкои народни юнаци, съ тѣхнитѣ
незабравими подвизи. И Селимински поменува пжтемъ оная
„нешастна България, гдето въ земята ѝ тече медъ и млѣко,
а пѣкъ народътъ ѝ се отличава по своето трудолюбие и здра-
ви рѣце, съ които по време на възстанието (грѣцката Завѣ-
ра!) причиняваше тероръ на неприятелитѣ и излѣзе победо-
носенъ“. Все тъй честито надаренъ е българскиятъ народъ и
откъмъ общественъ и семеенъ моралъ. „Благочестието у на-
рода, неговата, тъй да се каже, простодушна селашина, начал-
ството (рускитѣ власти презъ време на войната отъ 1828 г.)
отдаваше на наивната му глупостъ и на некултурността му,
безъ да разбере, че това бѣ основата на семейното щастие у
българина, което винаги го е пазило и завинаги ще го
запази“.

Нищо удивително, при този родъ установявания, близки
до апотеоза, и при настроението, което тѣ извикватъ у па-
триота, ако той, наблюдавайки въ Атина избухванията на грѣц-
кия патриотизъмъ, се провикне предъ Априлова въ 1841 г.:
„Време е да покажемъ на свѣта, че живѣемъ... Време е да
прославимъ народа си... Нешастното отечество зове съ сълзи
всички насъ, разпрѣснати негови чада... Ако нѣкой нашъ
сѣотечественикъ остава равнодушенъ или отказва своята по-
мощъ, за да бжде отгървано отечеството ни отъ този позоръ
(— думата е за турския деспотизъмъ), той, кълна се въ името
на нещастното отечество, не заслужва да се зове човѣкъ, а
предателъ на отечеството си и извергъ“.